

ραγίου. Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἐγνώρισα τὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηρίου, δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι τὰ δωμάτια ἐκεῖνα ἐχρησίμευσαν ὡς φυλακαί. Εἰσῆλθον εἰς τὸ πρῶς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς κτίριον καὶ εὗρον οἰκοδομὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς θολωτὸν καὶ πλάγιον σηκόν. Διερχόμενος διὰ τοῦ μέρους ὅπερ δύναται τις νὰ ἀποκαλέσῃ δεξιὸν πλάγιον σηκόν, παρετήρησα ὅτι ἡ στέγη ἦτο εἰδός τι ἐρείσματος στηριζομένου ἐφ' ἐνὸς τοίχου ἀρχαιοτέρας χρονολογίας· ἐν τῷ τοίχῳ τούτῳ εἶχον κατασκευάσει παράθυρα καὶ μίαν θύραν, ἐφ' ἧς πολλὰ γεῖσα ἐξέρχονται ἀκριβῶς κατωθεν τῆς γραμμῆς τῆς συνενώσεως. Ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ πλαγίου σηκοῦ μετέβην διὰ τινος στερεᾶς ὅπῃς εἰς τι δωμάτιον ἦκιστα φωτεινὸν καὶ τῇ βοηθείᾳ λύχνου ἀνεκάλυψα σταυροὺς καὶ κεφαλαῖα στοιχείᾳ ἐξηλειμμένα ἐφ' ἐνὸς τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων. Μετὰ τὴν πρώτην μου ἐπίσκεψιν μετέβην πολλάκις μετὰ τινων φίλων καὶ ἠναγκάσθην νὰ πεισθῶ ὅτι ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἦτο κατ' ἀρχὰς μοναστήριόν τι.

Ἄλλοτε μετέβην μετὰ τινος ἄλλου προσώπου μέχρι κεντρικῆς τινος διόδου, ἧς ἡ εἴσοδος εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ σηκοῦ καὶ ἐξητάσμεν δύο δωμάτια· ἐπὶ τοῦ κυριωτέρου μέρους τῆς ἀψίδος, ἧτις ἀποτελεῖ τὴν εἴσοδον ἐνὸς αὐτῶν, παρετήρησα χεῖλωμά τι φέρον χαρακτῆρας καὶ προσεπάθησα νὰ ἀντιγράψω αὐτούς· ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον νὰ διευκρινίσω τὴν ἐπιγραφὴν εἰμὴ προσπαθήσας ὅπως ἀναγνώσω αὐτὴν ἀντεστραμμένως, καὶ τότε ἀνεκάλυψα τὸ συγκεκομμένον ὄνομα «Παναγία» τὸν γνωστότατον τίτλον τῆς Παρθένου. Φρονῶ ὅτι τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι τὸ μοναστήριον ἦτον ἀφιερωμένον αὐτῇ. Ἐτέρα ἀπόδειξις εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπονέμουσι πατροπαράδοτον εὐλάβειαν πρὸς τι ἁγίασμα εὐρισκόμενον παρὰ τὴν θέσιν ἐκείνην καὶ ἀνήκον εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ ἁγιάσματος τούτου ἐθεωρεῖτο ὡς θαυματουργόν διὰ τὴν θεραπείαν τῶν τυφλῶν. Ἀφ' οὗ παρετήρησα τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἧτις φαίνεται ὀρίζουσα τὸν προορισμὸν τῆς οἰκοδομῆς, ἐπεσκέρθην καὶ ἕτερα δωμάτια κατωτέρου πατώματος, εἰς ἃ ὁμῶς δὲν δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ εἰμὴ διὰ τινος ὀπῆς λίαν χαμηλῆς. Ἀποῦ ἀναγκασθῇ τις νὰ χαμηλώσῃ μέχρι τοῦ ἐδάφους ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἀνεγειρόμενος ἐκπλήσσεται εὐρισκόμενος ἐντὸς μεγάλων θολωτῶν δωματίων, ἃτινα ἕνεκα τῆς προδήλου ἐλλείψεως παντὸς

μέσου πρὸς εἴσοδον τοῦ φωτὸς φαίνονται χρησιμεύσαντα ὡς φυλακαί. Ἡ κατάστασις τινῶν τῶν τοίχων φαίνεται ἀναμνηστικουτα ὥρας ἀγωνίας, σπουδῆς καὶ συγχύσεως· μακρὰ σώματα κίωνων, κοσμησάντων τὴν αἴθουσαν ἢ τὸν περίβολον, κατέκειντο καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ μῆκος, τῆς ἄκρας αὐτῶν ἐξερχομένης τοῦ ἐν σπουδῇ αὐτοσχεδισθέντος φραγμοῦ ὥσπερ ἡ μόνη σκέψις τοῦ οἰκοδομήσαντος ἦτο νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀμυναν καὶ ἀπομακρύνῃ τὸν ἐχθρόν.

Τὴν ἐπιούσαν μόνον παρετήρησα τινὰ τῶν δωματίων τούτων ἄνωθεν, καὶ εἶδον διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, εἰσδύοντες διὰ τῆς στέγης, τὴν σκοτεινὴν διόδον δι' ἧς εἰσεχώρησα ἐπὶ τέφρας ξυλανθράκων κρατῶν πενιχρὸν τινα λύχνον. Φυσικῶς δὲ τῷ λόγῳ ἀνεκάλυψα πολλὰ ἅπερ δὲν εἶχον ἰδεῖ προηγουμένως, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ πιστεύω ὅτι ἦτο μοναστήριον. Λυποῦμαι δὲ λίαν διότι ἀπαιτεῖται νὰ καταστραφῇ διὰ δευτέραν φοράν.

C. G. CURTIS.

ΑΡΧΑΙΟΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ «Τουρκίᾳ» ἐφημερίδι Κωνσταντινουπόλεως.

«Ὅπότεν ὁ φιλόσοφος αἰσθάνηται ἑαυτὸν διατεθειμένον νὰ καταδικάσῃ τὴν ιδέαν ὅτι ὁ ἄγαμος βίος εἶναι ἀρετὴ, διστάζει ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν αἵτινες ἐργάζονται καὶ θυσιάζουσιν ἑαυτὰς χάριν τῆς ἀνατροφῆς, τῆς ἐκπαίδεψεως καὶ διαθρέψεως τῶν πλίδων, ἅπερ σκληρὰ τύχη ἐστέρησε τῶν γλυκέων περιθάλψεων πατρὸς καὶ πρὸ πάντων μητρός.

Γιγνόντι, τί τερπνότερον θέαμα τοῦ βλέπειν τὰς ἀδελφὰς ἐκεῖνας κτενιζούσας, πλυνούσας, διδασκούσας αὐτοὺς καὶ συνδιασκεδάζουσας, χορευούσας καὶ ἀδούσας μετὰ τῶν ὄντων ἐκείνων ἅπερ ἀγνοοῦσιν εἰς τίνας ὀφείλουσι τὴν ζωὴν;

Σφάλλουσιν ὁμῶς οἱ πιστεύοντες ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶχον πάντοτε οὕτω.

Καὶ καθ' ἑτέρας ἐποχὰς ὑπῆρξαν ὡσάύτως φιλελεήμονες ψυχαί. Ἡ δίκελλα τῶν μηχανικῶν τῶν διατεμνόντων τὸν λόφον τοῦ Σεράϊ-Βουρνοῦ, λόφον ἀποτελούμενον ἐκ μαρμαρίνων συντριμμάτων, στηλῶν, κιονοκρανῶν καὶ κεράμων, ἀπεκάλυψε κατ' αὐτὰς ἀνάμνησιν τινα τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Ταύτης ἀντίγραφον καὶ σχεδίασμα συνέγραψεν ὁ κ. Δεθιέ, προτιθέμενος νὰ ποιήσῃ περὶ αὐτῆς δημοσίαν διάλεξιν ἐν τῷ ἑλληνικῷ Συλλόγῳ.

Δίδομεν ἐνταῦθα σύντομόν τινι σημείωσιν χάριν τῶν περιέργων.

Εὐρύχωρα καταστήματα ὀρφανοτροφείου ἐκάλυπτον σχεδὸν ἅπασαν τὴν βυζαντινὴν ἄκρην, διότι πολλοὶ ναοὶ ἀπετέλουν μέρος αὐτοῦ. Τοιοῦτος ἦτο ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ ἕτερος τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ὁ τελευταῖος οὗτος εὐρίσκετο βεβαίως μεταξὺ τῆς νοτίου ἄκρας τοῦ σημερινοῦ στρατῶνος καὶ τοῦ Τόπ Καπού, πρὸς δυσμὰς δὲ αὐτοῦ ἠγείρετο μέγας πύργος ὀνομαζόμενος ὁ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ δυτικώτερον ἔτι, εἰς τὸ μέρος σχεδὸν ἐνθα εὐρίσκεται σήμερον ὁ καϊκχανές (*) τῶν σουλτάνων· εὐρίσκετο δεύτερος πύργος καλούμενος Εὐγενής, ἐφ' οὗ προσεδένετο ἡ μεγάλη ἄλυσσος ἥτις ἦτο ὠρισμένη ὥπως κλείῃ ἐν καιρῷ πολέμου τὸν Κεράτιον Κόλπον. Ἐνταῦθα ἐφ' ἐνὸς τετραγώνου κιονοκράνου ἀρχαίας τέχνης, πρόσοψις τις παρουσιάζει ἐκτύπωμά τι πεπλατυμένον μετὰ τῶν γραμμάτων:

†ΔΗΜΗ
ΤΡΙΟΥ
ΡΦΑΝΟ
ΤΡΟΦΟΥ.

Αἱ μητέρες εἰσὶ τυφλαὶ εἰς τὸν μητρικὸν ἔρωτά των, ὥπως αἱ ἐρῶσαι εἰς τὰς ζηλοτυπίας των.

JULES DE S. FELIX.

(*) Ὁρμητικὸς ἱερατικῶν.

Δυστύχημα εἶναι τὸ νὰ ὀφείλῃ τις εὐγνωμοσύνας εἰς ἄνθρωπον ὃν δὲν ἐκτιμᾷ.

P. DE KOCK.

Ἡδιστον ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις τὸ βλέπειν τὸ φῶς· τὰ δὲ ἐν Ἀθῇ, οὐδαμῶς· μαίνεται δὲ ὅστις εὐχεται νὰ ἀποθάνῃ· προτιμότερα ζωὴ δυστυχῆς ἢ θάνατος εὐτυχῆς.

Λίσχιστον εἶναι τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τοὺς φίλους του εἰς συμφοράς, αὐτὸς δὲ νὰ σώζῃται.

Πολλαὶ εἰσὶν αἱ συμφοραὶ τῶν θνητῶν, κατὰ μορφὰς δὲ διαφόρους. Μόλις δὲ μίαν στιγμὴν εὐδαιμονίας δύναται τις νὰ εὕρῃ εἰς ἅπαντα τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων.

Φύσει ἀπλοῦς ἐστὶν ὁ λόγος τῆς ἀληθείας, καὶ τὰ δίκαια δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ποικίλων ἐρμηνευμάτων· διότι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ εἰσὶν ὀρθὰ καὶ σαφῆ· ὁ δ' ἄδικος λόγος νοσῶν ἐν ἑαυτῷ, δεῖται φαρμάκων σοφῶν.

ΕΓΓΡΙΠΙΔΗΣ.

Οἱ λόγοι τοῦ κακεντρεχοῦς εἶναι ὥς ἡ ἄμμος ἢ καυστικὸς ἄνεμος ῥίπτει ἐπὶ τοῦ προσώπου· τυφλοὶ τὸν ὁδοιπόρον καὶ προκαλεῖ τὰ δάκρυα.

Ὁ ἔρως δὲν χρωματίζεται διὰ τοῦ αὐτοῦ τῆς αἰδοῦς χρώματος, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐρυθρίᾳ διαφόρως τῆς ἀρετῆς.

CHATEAUBRIAND.

Ἐκ τῶν θνητῶν οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων· τῆς εὐτυχίας δ' ἀφθόγου ἐπιφύευσάσης, δύναται μὲν τις νὰ γείνη εὐτυχέστερος ἄλλου, εὐδαίμων ὁμῶς ὄχι.

Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν δεινόν, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ